

JOHANNA
HOLMSTRÖMOVÁ

HUSH

BABY

THRILL

**J O H A N N A
H O L M S T R Ö M O V Á**

H U S H B A B Y

**J O H A N N A
H O L M S T R Ö M O V Á**

H U S H

B A B Y

 KNIHA ZLIN

Copyright © Johanna Holmström, 2015
Translation © Helena Matochová, 2016

ISBN 978-80-7473-513-4 (PDF)

*summertime...
and the livin' is easy...
fish are jumping and the cotton is high...
well your daddy's rich...
and your ma' is good lookin'...
so hush little baby...
don't you cry...*

PROLOG

Po prvním výstřelu, který suše práskne o strom těsně vedle jeho ucha, se zastaví. Po druhém se rozběhne. Drží zbraň přitisknutou k prsům přesně tak, jak to dělali v armádě, ale brzy ho rozbolí paže, tak ji raději vezme do jedné ruky.

Půda je vlhká a bagančata se mu zaplétají do borůvků. Zakopává, plahočí se vpřed a začínají mu téct slzy. Okolní les je řídký a borovice v něm jsou rovné a tenké. Není se tu kde schovat.

Kopcovitý terén mu ubírá síly a brzy ho znatelně zpomalí. Na chvíli se zastaví mezi stromy, poslouchá a rozhlíží se, třese se a pláče.

Vzdálené výkřiky zprava ho přimějí změnit směr a za chvíli se už řítí kupředu v divokém děsu, ale najednou mu zmizí pevná zem pod nohama a on spadne.

Zbraň mu vyletí z ruky a on sebou mokře plácne na zem. Bahnitá voda mu cákne do obličeje a on se ihned horečně pokouší vstát. Nemá to cenu. Čím víc sebou mrská, tím pevněji ho mech a bláto drží. Kolem něj rostou morušky a suchopýr. Ve vzduchu výrazně voní rojovník.

Když byl malý, se sestrami Linneou a Emilií ho vždycky vzali do dlaně a promnuli ho. Jeho vůně ulpěla na kůži a byla cítit ještě dlouho.

Při pomýšlení na sestry se rozpláče nahlas a s náma-
hou se otočí právě ve chvíli, kdy se k němu zezadu
přiblíží čvachtavé kroky.

„Ne...“, brečí a postava v zeleném se zastaví.

„Teď se tady plazíš, ty hajzle...“, řekne a muži, který
leží v mechu, se povede vyprostit jednu ruku.

„Vytáhni mě, prosím tě!“

Postava v zeleném pozdvihne zbraň. Je honební se-
zóna losů a oba se podívají směrem, odkud je slyšet
zbytek mysliveckého spolku, jak s řehtačkami postupu-
je lesem. I oni dva se původně účastnili tohoto honu
a muži v mechu najednou dojde, že role se obrátily. Po
třetím výstřelu, který zazní lesem, se na místo seběhne
celý myslivecký spolek. Společně sledují, jak krev zbar-
vuje rozmáčený mech doruda.

KAPITOLA 1

„Viděla jste někdy někoho umřít?“

Holčička až dosud hleděla na své ruce, ale když pokládá tuto otázku, dívá se na Robin. Špinavě blondatou ofinku, která jí skoro zakrývá oči, má dětsky rozježenou a ukazováček jí zdobí náplast. Mladší bráška ji kousl. To prohlásila, jakmile vešla do místnosti. Téměř vítězoslavně ukázala Robin prst a řekla jí, že vůbec nebrečela, i když to bolelo.

Holčička se jmenuje Laura. Je jí osm. Před více než rokem diagnostikovali její mamince Kahlerovu nemoc. Zhruba před čtyřmi měsíci poslali Lauru k Robin, poté co musela už nějakou dobu sledovat, jak její vyhublá matka Päivi leží na nemocničním lůžku bez nejmenší naděje na uzdravení.

Päivi se začala léčit příliš pozdě. Nemoc jí zjistili ve velmi raném stadiu těhotenství a ona se rozhodla dítě donosit. Řekla o tom, že se rozhodla pro život. Pro život dítěte. Její vlastní osud byl tak či onak příliš nejistý. Lékaři jí nemohli nic slíbit. Léčba vůbec nemusela zabrat, i kdyby se bývala rozhodla pro přerušování těhotenství.

„Ale říkali mi, že dítě pravděpodobně stihnu porodit,“ řekla Päivi, když ji Robin přišla navštívit do nemocnice.

Když se chlapec narodil, přiznala se Laura, že si představovala, jak ho zadusí polštářem. Brala to tak, že když už někdo musí zemřít, aby druhý mohl žít, tak ona si vybere maminku.

Teď bylo Lauřinu bratrovi už sedm měsíců a právě mu vyrostly první přední zoubky. Čtyři malá ostrá zrníčka rýže, která si vyzkoušel na starší sestře, jakmile se mu k tomu naskytlá příležitost.

Viděla jste někdy někoho umřít?

Robin nemá na Lauřinu otázku jednoznačnou odpověď, a tak se rozhodne bránit protiotázkou.

„Proč to chceš vědět?“

Holčička se zadívá z okna. Je sklonek podzimu a na šedém parkovišti, kde stojí dlouhé anonymní řady aut ve smutných barvách, se prohánějí listy ve větru. Je to neradostný pohled, ale Robin si nevybrala tuhle ordinaci kvůli výhledu. Pracuje v centru města na klinice, která má vůbec nejlepší oddělení dětské psychiatrie v kraji. Soukromé, provozované částečně ve spolupráci s městem. Poptávka převyšuje nabídku. Platy jsou prvotřídní. Takže výhled z okna je drobnost, kterou Robin bez potíží akceptuje.

„No...“, říká Laura. „Zajímalo by mě, jak se pozná, že je to už opravdu, ale opravdu blízko.“

Hlas přejde do šepotu a Robin se zadívá na Lauřiny lesklé vlasy. Chtěla by natáhnout ruku a pohladit je, ale neudělá to. Mezi nimi stojí psací stůl, který jasně odděluje lékaře od pacienta, i když je ten pacient náhodou maličký.

Za ten rok, co Lauřina matka leží na smrtelné posteli, se dramaticky změnil způsob, jakým holčička tu situaci zvládá. Když se s ní Robin setkala poprvé, byla dívka uzavřená do sebe. Rodina si o ni dělala starosti, protože přestala mluvit. Časem přestala také jíst. Průběh její nemoci jako by kopíroval tu matčinu, a když Päivi,

čerstvě po porodu a ve špatném stavu, přišla kvůli fyzické námaze o většinu vlasů, našel Lauřin otec v dceřině posteli špinavě blondaté chumáče. Holčička si je obtočila kolem prstu, aby mohla usnout, a pak si je ve spánku vytrhala.

V nejtěžších obdobích museli Lauru přijmout na dětskou kliniku a nasadit jí kapačky. Její křehké tělo bylo nebezpečně blízko zhroucení. Ale pak se začala pomalu zotavovat. Přestala si trhat vlasy, už se nepočurávala do postele a nepředvídatelné záchvaty vzteku, které děsily její učitele i spolužáky, byly brzy jen vzpomínkou, kterou pohřbila spolu s přáním, aby její bratříček umřel.

„Byla ses podívat za maminkou?“ zeptá se Robin jemně a Laura opět sklopí oči.

Hraje si s náplastí a přikývne.

„S tátou.“

Robin se podívá z okna. Nebe je temně šedé, obtěžkané dešťovými mraky. Brzy začne padat první sníh, ale letos byl dlouhý vlhký podzim. Vůbec ne jako toho roku, kdy i Robin viděla někoho umírat. Tehdy byl podzim chladný. Zima přišla už v říjnu a nevzdala se až do jara, které přišlo koncem dubna. Robin tu vzpomínku zaplaší a znovu se podívá na dívčinu sklopenou hlavu.

„Jak jí dneska bylo?“ zeptá se jí.

„Celou dobu spala. Vůbec se neprobudila. I když jsem ji držela za ruku. Táta říká, že si maminka potřebuje odpočinout. Aby se zase uzdravila.“

Robin stiskne rty, aby si nepovzdechla nahlas. Několikrát Lauřinu otci Mirovi opakovala, že nemá cenu dávat holčičce plané naděje. Laura ví, že její matka se neuzdraví. Proto chodí na terapii. Ale pokaždé když jí otec řekne, že se maminka zase uzdraví, prodělá Laura několik velmi špatných dnů, které ji v terapeutickém procesu vrátí o pořádný kus zpátky. Robin si pomyslí, že Mirovi musí zavolat a vážně si s ním promluvit.

„Ale ona se neuzdraví,“ řekne Laura a Robin svěsí ruku s perem.

Laura se na ni dívá. Velké šedé oči má plné slz, které jí brzy potečou po tvářích. Vzlykne a utře si je rukávem. Robin zavrtí hlavou.

„Ne, neuzdraví se.“

„Ale proč mi teda táta říká, že si potřebuje odpočínout? Aby se zase uzdravila?“

Robin chvíli mlčí. Pak se k Lauře nakloní. Opře se lokty o stůl.

„Tvůj tatínek tě jen chce uklidnit. To už tak dospělí dělávají. Ale ty víš, že tvoje maminka je velmi těžce nemocná. A že už se neuzdraví.“

Robin se odmlčí a klidně se Lauře zadívá do očí.

„Tvoje maminka teď hodně spí, protože už jí nezbývá moc času. Její tělo už nezvládá být vzhůru. A podle toho se dá poznat, že se připravuje na smrt, Lauro. Chápeš, co ti říkám?“

Robin ztěžka polkne. Je těžké říkat Lauře pravdu, ale Robin ví, že ji holčička potřebuje slyšet. Musí mít šanci se s matkou rozloučit. Päivi už nezbývá moc času. Pár týdnů, možná ještě méně. Poslední, co teď Laura potřebuje, jsou dospělí, kteří jí budou lhát, protože si myslí, že ji tím ochrání. Ale i tak si Robin připadá krutá, taky by jí nejradši lhala. Taky by nejradši zmírnila bolest tím, že ji odloží na později.

„Jako Bruno,“ řekne Laura a Robin povytáhne obočí.

„Kdo je Bruno?“

„Minnin pes,“ odpoví Laura. „Byl nemocný a jen spal a spal a pak se jednou neprobudil. Minnina maminka říkala, že je to tak lepší, protože měl velké bolesti.“

Robin kývne.

„Ano. Přesně tak to je. Přesně jako s Brunem.“

* * *

Zase prší a venku už je tma, když Robin položí klíče na kuchyňskou linku a napustí si velkou sklenici vody. Vypije ji u linky a ani si nerozsvítí, je zamyšlená a duchem nepřítomná a nedoveče se z toho rozpoložení vymanit.

Tenhle podivný pocit vtrhl do jejího těla už v ordinaci, ještě než otevřela dveře a vypustila Lauru do čekárny. Tam čekala teta Emmi a holčička k ní šla. Ruku v ruce spolu odešly k východu a Robin se vrátila ke stolu pro klíče od auta.

Když jela domů mokkými podzimmními ulicemi, ponořila se díky rytmickému vrzání stěračů do myšlenek. Valily se na ni stejně neúprosně, jako déšť dopadal na okno auta, nejdřív pomalu, ale pak čím dál neodbytněji, zlehka, ale vyzývavě klepaly a nenechaly se jen tak odehnat.

„Otevři, Robin! Pusť mě dovnitř!“

Robin před sebou vidí Lukasův obličej. Jeho dlouhé a zmáčené světlé vlasy. Oblečení, které se mu lepilo na štíhlé tělo. Byla mu zima a drkotal zuby. Protlačil se kolem ní dovnitř. Bledé ruce měl holé.

Tehdy ho do vily ve Vrākōren pustila. Naposledy. Lukas procházel pokoje a bral si všechno, co mohl odnést. Ze začátku se Robin snažila protestovat, unaveně, mdle, ale brzy to vzdala. Věděla, že to stejně nepomůže, že je jedno, co řekne, protože Lukas to nebude vnímat. Už poslouchal jiný hlas, který sice také nepatřil jemu, ale přesto řídil veškeré jeho činy. A tak Robin zmlkla. Jen tiše stála ve dveřích a poslouchala ho, jak prochází bytem. Něco spadlo na podlahu a s hlasitým třísknutím se to rozbilo. Robin věděla, že si toho Lukas sotva všiml. Jen dál všechno převracel, čím dál zoufaleji, brzy zcela bezmyšlenkovitě. A ji to najednou naštvalo. Šla do ložnice a našla ho u knihovny. Chvíli tam stála a sledovala jeho ruce, jak tahají jednu knihu po druhé a házejí je na zem. Robin jednu

zvedla a chvíli se jí dotýkala. Zlostí se celá třásla, ale hlas měla klidný.

„Schovali ji,“ řekla a Lukas se na ni podíval.

Pohled měl skelně nepřítomný.

„Hm,“ řekl.

„Šperkovnici. Schovali ji. Potom, co jsi tu byl naposledy. Ty si myslíš, že jsou snad úplně blbí?“

Lukas nepřestal hledat. Knihy dopadaly na světle žlutý koberec a narážely o sebe. Robin bylo do pláče. A pak zvedla ruce a sáhla si dozadu na krk. Dlaně se jí třáslly tak, že se jí skoro nepovedlo řetízek rozepnout, ale za chvíli už ho tiskla v ruce. Podala mu ho.

„Na! Vem si to! Když je to tak strašně důležitý. Snad za něj něco dostaneš.“

Nato jako by se Lukas na chvíli probudil. Jeho ruce přestaly pracovat. Díval se na ni s otevřenou pusou. Úzký obličej měl bledý a lesklý vlhkostí. Bolest v jeho očích byla odrazem té její. Mlčky se na sebe dívali. Bratr a sestra. Pak se kolem ní protlačil, na chvíli se zastavil, vyrval jí řetízek z ruky a i s kořistí zmizel. Robin za ním šla po schodech a viděla ho jít dlouhými kroky na příjezdovou cestu a nasednout do čekajícího auta. Když odjelo, uvědomila si, že neprší. Že nepršelo celý den. Že Lukasovo oblečení bylo tak mokré od potu.

Robin umyje skleničku jarem na nádobí, opláchně ji a postaví do odkapávače, pak rozsvítí v obývacím pokoji, který na ni čeká pečlivě uklizený a nedotčený. Ví, že na Lukase si vzpomněla kvůli Lauřině otázce.

„Viděla jste už někdy někoho umírat?“

Ano, pomyslí si. Ano, Lauro, myslím, že viděla. A je dokonce možné, že jsem jednoho člověka zabila.

KAPITOLA 2

Dva dny po sezení s Laurou míří Robin na starou skládku vedle nového přístavu. Děšť si vzal den volna a nebe je blankytně modré. Slunce sotva vystoupalo nad koruny stromů, i když už je skoro osm.

Robin si stáhla dlouhé tmavé vlasy do ohonu a vzala si jako vždycky svůj běžecký úbor. Pocit očekávání, který ji píchá a lechtá v celém těle, jí ulehčuje krok a prodlužuje dech.

S běháním začala v sedmnácti, tehdy spíš klopýtala, srdce cítila až v krku a vytřeštěnými očima hleděla do tmy, které se v podstatě bála. Ještě si pamatuje, jak naslouchala každému kroku za sebou, jak sebou trhla při každém zaštekání a před projíždějícími auty uskakovala do příkopu. Tehdy byla lovná zvěř, zajíc, který uvízl uprostřed silnice a zírá do světel reflektorů, slepě a zoufale běží dál a světlo ho vede a zároveň oslepuje.

Teď je jí třicet čtyři a její krok je cílevědomý a sebejistý, tělo má štíhlé, elegantní a silné a výdrž takovou, že by klidně uběhla půlmaraton, který někteří její kolegové z kliniky běhají jen tak pro radost. Dneska běhá každý. Lidi trénují jako blázni, pěstují extrémní sporty, maraton, lezení po ledu, triatlon... ale Robin si svůj koníček nechává pro sebe. Prošoupává si podrážky na lesních cestičkách, protože jedině tak si udržuje

soustředění a rovnováhu potřebnou k profesi, ze které by se méně otrlý člověk do roka nervově zhroutil.

Od jejího bytu v jedné z nejméně atraktivních lokalit města vybíhají běžecké stezky hluboko do blízkého lesa, přírodní rezervace, která se táhne až k hranicím města a k moři.

Robin vydechuje bílé obláčky páry do chladného podzimního rána. Les okolo ní už pozbyl barvy. Běží mezi šedými kmeny a pod nohama jí praská písek. Holé větve osik splétají síť, jež se vine k blankytnému nebi.

Kolem Robin proběhnou dva další běžci, vysoký světlomasý muž a menší tmavovlasá žena v zeleném a červeném oblečení, oba jí kývnou na pozdrav, ale ona ho neopětuje. Místo toho pevněji zatne pěsti a zrychlí. Malý dalekohled v kapse ji bouchá do boku a Robin ve stoupání zatne zuby. Probojuje se na vrchol kopce, vlastní syčivý dech jí naplní hlavu, pak trochu zpomalí a těžkými kroky běží po esovitém svahu kolem černého jezírka obrostlého rákosím, nejspíš zatopeného bombového kráteru z druhé světové války. Voda, která prosvítá mezi rovnými kmeny stromů, je tak černá, že vypadá jako inkoust. Blyštivou hladinu pokrývají žluté listy osik. Je to hezký pohled, ale Robin se moc nerozhlíží. Běží dál, do poslední zatačky se řítí spurtem a pak už vběhne do cílové rovinky, která končí na staré skládce.

Tenhle travnatý pahorek, do kterého se právě pustila s takovou vervou, až jí kyselina mléčná pulzuje ve stehnech, byl ještě před dvaceti lety největším městským smetištěm. Na konci osmdesátých let ho zrušili a všechnen odpad a vyhozené krámy zakryli vrstvou zemin. Dnes se na jeho místě zvedá travnatý kopec, kde se v nadmořské výšce šedesáti pěti metrů vyskytuje přes čtyři sta různých druhů rostlin. Robin si ještě pamatuje deset let starou mediální debatu o tom, zda transfor-

mační a sanační proces proběhl podle veškerých pravidel ochrany životního prostředí, ale z dlouhodobého hlediska to bylo úplně jedno. S dostatkem finančních prostředků se dá zahrabat jakkoli velká hromada odpadu, a obyvatelům města se tak dostalo přírodní rekreační oblasti inspirované starou finskou kulturní krajinou. Za pár desítek let už si nikdo ani nevzpomene, že tady někdy byla skládka. Zakryje ji tráva a krásné květiny a nikdo se ani slovem nezmíní o husté páchnoucí červené břěcce, která pořád ještě vytéká z hloubi kopce a plní příkopy kolem běžeckých tras.

Robin doběhne na vrchol a zastaví se. Opře se rukama o stehna a skloní hlavu. Překotně dýchá a asi za minutu se jí tep uklidní natolik, že se může narovnat a kochat se výhledem.

Z kopce je vidět až do centra Helsinek. Na jeho vrchol umístili asi deset velkých kulatých balvanů, na které chodí lézt a skotačit malé děti. Daleko na obzoru se vznáší špinavá mlha nad letištěm, kde v pravidelných intervalech přistávají a odlétají letadla.

Kousek nalevo bliká vysílač v Pasile, který šíří do města a celé země veřejnoprávní rozhlas a televizi. Centrum města je poznat podle věže dómu, ale ten je od sud pěkně daleko. Robin bydlí ve Vuosaari, na samém okraji města, v oblasti, která byla dříve poloostrovem, izolovaným a odlehlým, dokud tam na konci šedesátých let nepostavili most, který ji propojil se zbytkem města. A později právě do téhle zastrčené čtvrti, kde byla až dosud jen skládka a golfové hřiště, přemístili přístav ze Sompassaari, vzdáleného jen asi pět kilometrů od centra. A najednou se i tahle oblast, navzdory své pochybné pověsti, začala objevovat na mapách.

Robin se chvíli kochá výhledem. V létě je jen těžko představitelné, že se tam dole člověku pod nohama rozkládá celé město Helsinky. Je tak zelené. Tak pohlcené

stromy a přírodou, a pak ještě mořem, které v jednom místě tu záplavu zeleně přeruší přístavem plným barevných kontejnerů, modrých, červených, žlutých, zelených, podobných kostkám lega roztroušeným po rezavém a tmavě šedém asfaltu. Vidí modré a bílé lodě, které čekají, až na ně přeloží náklad z kamiónů, z téhle výšky podobných spíš hračkám, aby mohly vyplout mezi ostrovy, do toho mišmaše útesů s borovými lesy na drsných hřbetech, vidí ostrůvky, kam až oko dohlédne, a mezi nimi nepřerušovaný horizont, vzduaté moře, jež vozí lodě mezi Finskem, Estonskem, Němec-kem... to všechno teď Robin vidí ze svého místa, kde stojí spolu s několika dalšími ranními ptáčaty, která vyhlídku zadýchaně komentují, ale nic z toho ji nezajímá. To zajímavé se nachází za jejími zády, Robin se otočí na východ směrem k Sipoo, kde není vidět celkem nic jiného než nepřerušovaný pás lesa.

Tam vedla dřív hranice Helsinek, než ji před pár lety posunuli, takže pohltila velký kus sousední obce, a Robin překvapí, že to tam vypadá tak nedotčeně. Tak nevinně. Jako by se pod ochranou korun stromů nic neskrývalo. Robin vydechne. Vytáhne z kapsy dalekohled. Chvilí hledá, než mezi borovicemi najde střechu z pálených tašek. Zaostří a všechno se jí najednou přiblíží, je to, jako by se časem a prostorem přenesla na trávník, na který si tak dobře pamatuje, k bílému domu s červenou střechou, dívka s chlapcem tu běhají kolem garáže, neustále mají někam namířeno, pořád někam utíkají, a Robin ruku s dalekohledem zase spustí. Červené střechy zmizí. Znovu je pohltil les. Robin polkne, opět si přiloží dalekohled k očím a znovu se zahledí na střechy.

Později toho dne zavolá Henrice. Zatímco telefon vy-zvání, Robin si to rozmyslí, pak ještě jednou, chvíli chce, chvíli nechce, ale nakonec potlačí chuť ho položit. Hlas,

který nakonec promluví do sluchátka, zní slabě a chraptivě, jako by se její matka zrovna probudila, i když je šest večer.

„Haló?“

Robin otevře pusu. Na chvíli má dojem, že se celá zablokuje, že ji zradí hlas, a rychle si vzpomene na Lauřinu němotu, na to, jak holčičku nedobrovolně opustila řeč a jak bylo těžké ji zase přilákat zpátky.

„Haló? Kdo je tam?“ zeptá se Henrika a Robin si olízne rty.

„Ahoj mami. To jsem já. Neruším tě?“

Ticho. Ve sluchátku se ozývá jen dech. A pak zapraskání, jako by si Henrika přitiskla sluchátko blíž k uchu.

„Robin? Jsi to ty?“

Robin si dlouze a táhle povzdechne, vyprázdní vzduch z plic. Kdo by to asi tak byl? Ze dvou dětí, které Henrika vychovala, už jí volá jen jedno.

„Ano, mami. To jsem já. Jak se máš?“

Po hovoru Robin chvíli sedí na pohovce s telefonem v ruce. Dívá se na skleněný stolek před černou televizí a v duchu si rozhovor s matkou přehrává. Henrika zněla tak staře. Jako by za poslední rok zestárla nejméně o deset let. Mluví spolu vždycky jen párkrát do roka, ale v tenhle den jí Robin zavolá vždycky. Vždycky ve stejný den. V den, kdy Lukas zemřel, letos je to už sedmáct let. Tentokrát jako by na to Henrika zapomněla. Působila zmateně, možná byla opilá, ale bylo v tom ještě něco dalšího, co se Robin nedařilo popsat. Kouše se do rtů a přemýšlí. Pak jí to dojde a ruka, která si hrála s telefonem, se zastaví. Její matka se něčeho bojí. Snažila se to zakrýt. Mluvit neutrálně. Ale Robin ten tón poznala. Tu lež, která se pod ním ukrývala. Copak si Henrika opravdu myslí, že Robin zapomněla? Myslí si, že se dá tak snadno ošálit?

Robin před sebou vidí bílý dům. Najednou se přemístí do haly s tlustým kobercem. Byl měkký a měl barvu smetany, lehce pohltil každý plíživý krok a Robin se uměla plížit skvěle. Z obývacího pokoje ji do ložnice přilákaly hlasy, které se snažily mluvit tiše. Robin zavětrila tajemství a pak je tam uviděla, jeho a ji.

Lukas seděl se sklopenou hlavou na posteli. Dlouhé světlé vlasy mu zakrývaly obličej. Před ním na zemi seděla Henrika a pevně mu svírala ruce. Lukas na sobě měl bílé tričko a úzká ramena mu poskakovala. Robin zatajila dech. Nejradši by šla k němu, musela stisknout rty, aby se nenakazila jeho pláčem. Při zvuku jeho chraplavých vzlyků se přitiskla ke zdi, aby ji neviděli. Měla pocit, že sleduje něco zakázaného a všechno by jen zhoršila, kdyby si jí všimli. Místnost byla jen slabě osvětlená. Na zdech lampičky s květovanými stínítky. Světlé lososové tapety, které se skvěle hodily k hedvábnému přehozu a kobercům. Henrika hladila Lukase po vlasech a tvářích. Zvedla jeho obličej.

„Já nechci, mami,“ hlas měl nakřáplý a uplakaný.

Henrika ho utěšovala, jako by byl dítě, i když mu už bylo šestnáct.

„Pš, miláčku, pš, pš.“

Lukas si rukou zakryl oči a Henrika mu objala hlavu. Kolébala s ní dopředu a dozadu.

Robin nevěděla, co si o tom má myslet. Nepamatovala si, kdy viděla bratra naposledy plakat. Možná když byli ještě děti a poprali se nebo při divokých hrách na šterkovém dvoře spadli z kola. Henrika se nesnažila jeho pláč zastavit. Jen s ním dál kolébala a poslední, co ji Robin slyšela říct, než po špičkách odešla do svého pokoje, bylo zase jen: „Pš, miláčku, pš, pš.“

O dva dny později byl Lukas pryč. Odjel do Spojených států, aby chvíli bydlel u jejich otce Antera.

Antero se po rozvodu odstěhoval do Kalifornie, Robin byly tehdy tři roky. Lukasovi pět. O dva roky poz-

ději se Henrika znovu vdala za Olofa Löfvenbergha a Antero, který se o Robin ani Lukase nikdy zvláště nezajímal, úplně zmizel v propadlišti jejich dětské paměti. Pár let pro ně představoval jen pohled k narozeninám a peníze pod stromečkem, pak už ani to ne.

Těsně poté, co se Henrika seznámila s Olofem, se odstěhovali do vily v lese, v nové obytné čtvrti, kterou tehdy tvořilo jen pár domů a hromady písku na prodej. Jednotlivé domy od sebe oddělovaly smrky, přes jejichž husté větve dovnitř nebylo vůbec nevidět. Bylo to místo jako dělané pro dobrodružství a tajemství, a když Robin a Lukas prvně vystoupili z auta na dvoře před domem, zůstali celí oněmělí a s otevřenou pusou zírat na koruny stromů, které se jim klenuly vysoko nad hlavou.

Olof byl developer. Svoje první peníze vydělal jako realitní agent pro otcovu firmu. Ukázalo se, že je výborný prodejce. Provize mu rostly, a jakmile nashromáždil dostatečný počáteční kapitál, vzal si v bance menší půjčku a koupil několik nedostavěných domů, s nimiž se jejich zadlužení majitelé museli rozloučit. S pomocí svého kapitálu domy dokončil a povedlo se mu je prodat za takovou cenu, že se s pár desítkami tisíc zisku v kapse mohl pustit do dalšího projektu. Tím se oddlužil a začal víc riskovat. Velmi rychle se dopracoval ke jmění, díky němuž se za sedm let dostal na seznam první stovky nejbohatších podnikatelů ve Finsku. Ale Olof Löfvenbergh nebyl jen obyčejný podnikatel. Byl vizionář. Časem začal skupovat pozemky v takzvaných rozvojových zónách kolem hlavního města a sám tam stavěl domy. Z dlouhodobého hlediska se to ukázalo jako mnohem výdělečnější projekt, protože si mohl sám rozhodovat o nákladech na materiál, a tou dobou už Olof velmi dobře věděl, kde se dají ošidit předpisy a odkud dovážet levnou pracovní sílu. Devět let poté, co začal podnikat, vlastnil už deset hektarů půdy

v obci sousedící s Helsinkami. Tehdy se o tom psalo v novinách, protože byl ochotný za pozemky zaplatit nezvykle vysokou cenu vzhledem k tomu, že se jednalo jen o bezcenný kus lesa. Skoro tam nebylo ani dřevo, jen samé křoví, mlází a kamení. Lidi se mu smáli. Říkalo se, že zaplatil vránám výhled na moře.

O pár let později už se Olofu Löfvenberghovi nasmál nikdo. Město se rozrůstalo na východ a brzy byl Olofův bezcenný les s výhledem na moře jednou z nejžádanějších plánovaných čtvrtí mezi zbohatlíky s malými dětmi, kteří chtěli uniknout městskému ruchu a špíně a žít si v luxusu na venkově, vzdáleném necelou půlhodinu autem od centra. Olof pozemek rozporcoval a rozprodal, a když s touhle zabíjačkou skončil, figuroval v seznamu nejbohatších Finů už na dvacátém pátém místě. Brzy se však ukázalo, že Olof je nenasytý. Ať měl cokoli, chtěl ještě víc, a právě do téhle čtvrti na kraji města přivedl svou Henriku se dvěma vyženenými dětmi, které se s nadšeným povykem rozběhly na pláž, aby se podívaly na moře, sotva za nimi rodiče zavřeli auto a smrkový les si povzdechl nad bouchnutím dveří, které vítr unesl do dále.

Edice THRILL, svazek 5

**J O H A N N A
H O L M S T R Ö M O V Á**

H U S H B A B Y

Ze švédského originálu *Hush Baby*, vydaného
nakladatelstvím Schildts & Söderströms v roce 2015,
přeložila Helena Matochová
Odpovědný redaktor Lukáš Foldyna
Jazyková korektura Martina Šindelářová
Návrh a grafické provedení obálky Michaela Treuerová
Vydalo Nakladatelství KNIHA ZLIN, s. r. o.,
Na Drahách 369, 760 01 Zlín,
v roce 2016
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.
Vydání první
Všechna práva vyhrazena

www.knihazlin.cz
info@knihazlin.cz

ISBN 978-80-7473-513-4 (PDF)